

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 238.049 van 28 april 2017  
in de zaak A. 218.980/X-16.580.**

In zake :       Thierry ROUIN  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Christian Lemache  
                  kantoor houdend te 3800 Sint-Truiden  
                  Tongersesteenweg 60  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de HULPVERLENINGSZONE ZUID-WEST LIMBURG  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Koen Geelen en Elsbeth Loncke  
kantoor houdend te 3500 Hasselt  
Gouverneur Roppesingel 131  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.               Het beroep, ingesteld op 13 april 2016, strekt tot de  
nietigverklaring van:

“\* de beslissing dd. 18 januari 2016 van de Zoneraad van de hulp-  
verleningszone Zuid-West Limburg, waarbij ‘[Thierry Rouin] de tuchtstraf  
van ambtshalve ontslag werd opgelegd’

\* de beslissing dd. 22 maart 2016 waarbij aan verzoekende partij werd  
meegedeeld dat ‘het door hem ingestelde administratief beroep geen  
schorsende werking heeft en dat de tuchtbeslissing van 18 januari 2016  
effectief is, zodat de Zoneraad verzoekende partij per direct als ontslagen  
beschouwt’.”

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               Bij arrest nr. 235.520 van 15 juli 2016 is de schorsing van de  
tenuitvoerlegging bevolen van de beslissing van de zoneraad van de  
hulpverleningszone Zuid-West Limburg van 18 januari 2016 om Thierry Rouin

de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen en is de vordering tot schorsing voor het overige verworpen.

Verzoeker en de verwerende partij hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker en de verwerende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 februari 2017, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Greet Louwet, die *loco* advocaat Christian Lemache verschijnt voor verzoeker, en advocaat Thomas Christiaens, die *loco* advocaat Koen Geelen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. Verzoeker, sinds 1992 in dienst als vrijwillig brandweerman, aanvankelijk bij de stad Sint-Truiden en vervolgens bij de hulpverleningszone Zuid-West Limburg, voert op 23 september 2015 interventies inzake wespenverdelging uit met zijn jongere collega S. T. Hij wordt hierover 's avonds opgebeld door kapitein D. O.

Verzoeker en S. T. worden op 28 september 2015 door kapitein D. O. gehoord. Hiervan worden verslagen van 2 oktober 2015 opgesteld.

Op 19 november 2015 maakt de zonecommandant een inleidend verslag op wegens tuchtfeiten die een tuchtstraf noodzakelijk maken. Als mogelijk tuchtrechtelijk relevant wordt beschouwd:

- het niet correct invullen van de prestatiestaten op 23 september 2015 met betrekking tot de interventies van verzoeker van die dag in aanwezigheid van S. T.;
- het gebruik van alcohol tijdens de werkuren en in uniform bij diverse gelegenheden;
- het besturen van een dienstvoertuig onder invloed van alcohol tijdens de diensturen;
- de manipulatie van het pagingsysteem;
- het gebruik van zijn gezag als brandweerman met een grotere anciënniteit om een jongere collega, S. T., te betrekken in deze activiteiten;
- het niet opdagen op een overleg met een hiërarchische overste om toelichting te geven bij de vastgestelde feiten.

Na verzoeker op 16 december 2015 gehoord te hebben, beslist de zonecommandant het tuchtdossier te bezorgen aan de zoneraad omdat hij vanwege de ernst van de feiten van mening is dat de inbreuken bestraft dienen te worden met een andere sanctie dan de berisping of de blaam.

Verzoeker wordt op 18 januari 2016 gehoord door de zoneraad.

Bij beslissing van dezelfde dag, zijnde de eerste bestreden beslissing in voorliggend beroep, legt de zoneraad verzoeker voor vijf van de zes ten laste gelegde feiten de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op:

- het feit dat de prestatiestaat niet correct werd ingevuld;
- het gebruik van alcohol;
- het besturen van een dienstvoertuig onder invloed van alcohol;
- het gebruik door verzoeker van zijn gezag als brandweerman met een grotere anciënniteit ten opzichte van een jongere collega; en
- het niet opdagen op een overleg met een hiërarchische overste.

“Omtrent de ernst van de inbreuk en de strafmaat” wordt in de beslissing onder meer overwogen dat de zoneraad elk van de inbreuken zonder meer als bijzonder ernstig beschouwt en dat het vertrouwen dat het korps en het publiek in verzoeker als brandweerman moet kunnen hebben onherstelbaar geschaad is. Naar het inzicht van de zoneraad zullen collega’s en hiërarchische oversten “niet meer als vanzelf en evidenterwijze” verzoekers handelingen kunnen vertrouwen, ofschoon dergelijk vertrouwen cruciaal is in het optreden van een veiligheidsdienst. De inbreuken zijn als bijzonder ernstig te beschouwen en moeten bestraft worden met een zware straf, die bovendien rekening houdt met het inzicht dat het vertrouwen in verzoeker op onherstelbare wijze geschonden is. De straf moet derhalve niet enkel zwaar zijn, maar ook een einde stellen aan het dienstverband:

“De schending van het vertrouwen, de normvervaging, de onverantwoordelijkheid waarmee Bwm. Thierry Rouin gehandeld heeft worden als dermate zwaar beschouwd dat de Zoneraad niet inziet hoe Bwm. Thierry Rouin nog kan functioneren als lid van een veiligheidskorps. De Zoneraad meent derhalve dat het aangewezen is om Bwm. Thierry Rouin bij wijze van tuchtstraf te ontslaan van ambtswege.”

4. *In fine* van de beslissing van de zoneraad van 18 januari 2016 wordt verzoeker gewezen op de mogelijkheid van artikel 271 van het koninklijk besluit van 19 april 2014 ‘tot bepaling van het administratief statuut van het

operationeel personeel van de hulpverleningszones' om binnen tien werkdagen na de kennisname van de beslissing beroep aan te tekenen bij de beroepskamer binnen de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken.

Verzoeker stelt met een brief van 11 februari 2016 dit beroep in.

De minister van Binnenlandse Zaken antwoordt op 14 maart 2016 dat de concrete werking van de beroepskamer nog niet vastgelegd werd en dat in afwachting van de inwerkingtreding van het betrokken koninklijk besluit de mogelijkheid bestaat om tegen de beslissing van de zoneraad van 18 januari 2016 beroep aan te tekenen bij de Raad van State.

Aan de verwerende partij deelt de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken mee dat de beroepskamer nog niet operationeel is en dat er tegen de beslissing van de zoneraad alleen de mogelijkheid van een beroep bij de Raad van State is.

Met een brief van 22 maart 2016 deelt de verwerende partij een kopie van dat schrijven aan verzoeker mee. Zij voegt er onder meer aan toe dat de tuchtbeslissing van 18 januari 2016 volgens de federale overheidsdienst effectief is, wat betekent dat de zoneraad verzoeker "per direct als ontslagen beschouwt". Meegedeeld wordt ook dat hij een verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State kan indienen en dat de termijn daarvoor zestig dagen bedraagt vanaf "deze" kennisgeving.

Die "beslissing dd. 22 maart 2016" is het tweede voorwerp van de vordering.

#### *IV. Ontvankelijkheid*

5. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft.

6. De exceptie behoeft geen antwoord. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker niet aan te dringen wat de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing betreft. Dit mag als een afstand ter zake gelden.

#### *V. Onderzoek van het tweede middel*

##### *Standpunt van de partijen*

7. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, doordat hij schuldig wordt verklaard aan alle tenlasteleggingen ofschoon noch het opzettelijk karakter, noch de materialiteit van de tuchtfeiten blijkt uit de stukken van het tuchtdossier, de tuchtoverheid *ab initio* op een zorgvuldige en volledige wijze een tuchtdossier moet samenstellen en de tuchtoverheid erover dient te waken “dat zowel bij de beoordeling van de feiten als tuchtfeiten en de daaraan gekoppelde sanctionering de ingeroepen motieven juist, pertinent en afdoende zijn en van aard dienen te zijn de tuchtrechtelijke beslissing in feite en in rechte te schragen”.

Verzoeker licht onder andere als volgt “de onwettigheid, onzorgvuldigheid en onjuistheid van de ingeroepen motieven van de bestreden tuchtbeslissing” toe:

- Wat het gebruik van alcohol betreft, wordt niet betwist dat hij een paar tijdelijke stops maakte, maar wel dat hij sterke drank heeft genuttigd. Hij heeft “een zeer beperkte hoeveelheid alcohol genuttigd, hij heeft ook iets gegeten, hetgeen weliswaar niet kan en mag, doch dit was zeker niet van aard dat de veiligheid van zichzelf, zijn collega of de burgers hiermee in het gedrang werden gebracht”. Uit geen enkel objectief stuk blijkt dat de hoeveelheid drank die verzoeker zou gebruikt hebben “niet gering” was. Ervan uitgaan dat hij meer dan twee pintjes gedronken zou hebben, “berust op louter speculatieve overwegingen en veronderstellingen”. Dat verzoeker een beperkte hoeveelheid alcohol heeft gedronken, betekent niet *ipso facto* dat hij onder invloed van alcohol was en dat

er een aantasting zou zijn geweest van zijn rijvaardigheid en alertheid als chauffeur. Geen enkel element in het dossier wijst erop dat hij onder invloed was van alcohol.

- Het gebruik van zijn gezag ten opzichte van een jongere collega wordt formeel betwist. Hij heeft zijn collega nooit tot iets verplicht en heeft ten aanzien van hem nooit gebruik gemaakt van zijn functie of hogere anciënniteit. Verzoeker wordt “enkel ‘omwille van zijn leeftijd’” gesanctioneerd. Ter zake neemt de tucht-overheid zonder verder onderzoek de eenzijdige verklaringen aan die de jongere collega, tegen wie zelf een tuchtonderzoek is gestart, twee maanden na het incident doet.

- Ten slotte betwist verzoeker formeel te zijn opgeroepen door zijn dienstoverste en dat welbewust te hebben geweigerd. Blijkbaar is er sprake van een misverstand. Er is geen enkel schriftelijk stuk of verzoek met bevel aan verzoeker om zich 's anderendaags in de kazerne aan te melden. Trouwens heeft verzoeker een ander hoofdberoep en moest hij die dag gaan werken.

8. De verwerende partij antwoordt hierop, in de memorie van antwoord, dat de zoneraad in de bestreden beslissing voor elk afzonderlijk feit nauwkeurig heeft onderzocht of het bewezen was, nauwkeurig heeft aangegeven waarom het feit als bewezen werd aanvaard en nauwkeurig het verweer van verzoeker heeft onderzocht en beantwoord. De tuchtbeslissing geeft “voor elk van de 5 weerhouden feiten voldoende duidelijk [aan] waarom het feit als tuchtfeit werd weerhouden”. De Raad van State mag de betrokken motivering slechts sanctioneren “indien [hij] er van overtuigd is dat geen enkele andere overheid tot dezelfde conclusie zou zijn gekomen” of “indien de tuchtoverheid kennelijk onredelijk geoordeeld heeft”.

Wat het besturen van een dienstvoertuig onder invloed van alcohol tijdens de diensturen betreft, wijst de verwerende partij erop dat zij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de feiten van het tuchtdossier “te beoordelen, tuchtrechtelijk te kwalificeren en in te delen”. Terwijl zij met het tweede tuchtfeit heeft willen sanctioneren dat verzoeker tijdens de diensturen en in uniform alcohol genuttigd heeft op publieke plaatsen, betreft het derde tuchtfeit

het gegeven dat verzoeker na het nuttigen van alcohol een dienstvoertuig bestuurd heeft. In de bestreden tuchtstraf wordt “helemaal niet” beweerd dat verzoeker dronken of geïntoxiceerd was, of dat hij tijdens de rit met het dienstvoertuig fouten heeft gemaakt.

Met het vierde tuchtfeit, namelijk het gebruik door verzoeker van zijn gezag als brandweerman met grotere anciënniteit ten aanzien van een jongere collega, heeft de verwerende partij een gedrag willen sanctioneren “dat duidelijk te onderscheiden valt van het eerste en het tweede tuchtfeit”. Het is, aldus de verwerende partij, logisch dat dit gebruik verbonden is aan een welbepaalde concrete situatie (“*in casu* het invullen van de prestatiestaat en het gebruik van alcohol”) maar dit belet niet dat het gedrag als een apart tuchtfeit wordt beschouwd. Dit vormt net de kern van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij op het vlak van het vaststellen en het kwalificeren van de feiten in het kader van een tuchtdossier. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwijtbare houding van verzoeker ten aanzien van S. T. in aanmerking wordt genomen als een apart tuchtfeit, “naast de concrete handelingen die de verzoekende partij heeft gesteld (eerste en tweede tuchtfeit)”. Minstens maakt het gebruik van gezag ten opzichte van een jongere collega een verzwarende omstandigheid uit met betrekking tot het eerste en het tweede tuchtfeit, waardoor de uiteindelijke tuchtsanctie dezelfde zou blijven en nog steeds gebaseerd zou zijn op dezelfde feiten.

Wat het vijfde tuchtfeit betreft, het niet opdagen op een overleg met kapitein D. O. op 23 (lees: 24) september 2016 om toelichting te geven bij de vastgestelde feiten, wordt het verweer van verzoeker verworpen omdat er geen reden is om aan te nemen dat de kapitein zijn vraag niet als een bevel formuleerde en dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker zijn vraag niet als een bevel heeft begrepen. Trouwens rijst de vraag wat het verschil is tussen een vraag en een bevel. Uit de omstandigheden waarin de duidelijke vraag werd gesteld, kon verzoeker niet anders dan afleiden dat hem wel degelijk werd bevolen om uitleg te verschaffen.

9. In de laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat zij, aangaande het derde tuchtfeit, met “onder invloed van alcohol” bedoelt: “het besturen van het voertuig na het nuttigen van alcohol. Niet meer en niet minder.” Met betrekking tot het vierde tuchtfeit, dat erin bestaat “dat de verzoekende partij zijn gezag als brandweerman met een grotere anciënniteit gebruikt heeft om een jongere collega [...] te betrekken in de activiteiten omschreven in de andere tuchtfeiten”, betwist de verwerende partij expliciet “dat dit element een bijkomend aspect uitmaakt van het eerste en tweede tuchtfeit”. Het moet volgens haar “op zichzelf beschouwd worden”. Ten slotte betoogt de verwerende partij nog, in verband met het vijfde tuchtfeit, dat er rekening moet worden gehouden met de verklaring van kapitein D. O. Er bestaat geen enkele reden om aan te nemen dat zijn verklaring vals is. Het bevel van een hiërarchisch hogere aan een ondergeschikte moet niet *per se* schriftelijk gebeuren “opdat het bewijswaarde zou hebben”.

### *Beoordeling*

10. De bestreden tuchtstraf moet, om wettig te zijn, net als eender welke andere administratieve rechtshandeling berusten op draagkrachtige motieven. Dit houdt in dat de tuchtoverheid regelmatig tot haar voorstelling van de feiten is gekomen en dat zij die feiten naar recht, inbegrepen naar redelijkheid, als een disciplinaire tekortkoming mocht kwalificeren.

11. Met de tuchtstraf van 18 januari 2016 sanctioneert de verwerende partij vijf tuchtinbreuken die zij elk “zonder meer als bijzonder ernstig” bestempelt. Vermits, aldus de tuchtstraf, al de feiten samen bestraft moeten worden, dient de strafmaat “de weergave [te] zijn van de totaliteit van de inbreuken waarvan elke inbreuk op zich door de Zoneraad als zwaar wordt beschouwd”.

12. De bedoelde vijf tuchtinbreuken gaan alle terug op één voorval op 23 september 2015: tijdens de dienst – het verdelgen van wespennesten op verschillende locaties – is alcohol gebruikt, waarna met de prestatie staat werd

geknoeid om dat te verbergen. In de bestreden tuchtstraf rafelt de verwerende partij het voorval uiteen in verschillende afzonderlijke, elk zeer ernstige, tuchtrechtelijke vergrijpen.

Terecht wijst de verwerende partij erop dat zij als tuchtoverheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de feiten van het tuchtdossier te beoordelen, te kwalificeren en in te delen. Die bevoegdheid moet evenwel binnen de grenzen van het recht, inbegrepen van het redelijkheidsbeginsel, worden uitgeoefend.

13. De verwerende partij neemt als (tweede) tuchtvergriep in aanmerking dat verzoeker tijdens de diensturen alcohol heeft gebruikt “terwijl er nadien nog veiligheidsinterventies moesten worden uitgevoerd”. Wanneer hij vervolgens tot die verdere uitvoering overgaat, door het besturen van een dienstvoertuig, wordt dit als een aparte en bijkomende (derde) zware disciplinaire tekortkoming aangemerkt.

Zoals de bestreden tuchtstraf gelibelleerd is, wordt verzoeker dit tuchtvergriep van het besturen van een dienstvoertuig onder invloed van alcohol aangewreven omdat hij “het dienstvoertuig bestuurde na het gebruik van een niet-geringe hoeveelheid alcohol”.

Ter zake is kennelijk twijfel gewettigd.

Volgens verzoeker is er voor het gebruik van een niet-geringe hoeveelheid alcohol geen objectief bewijs voorhanden. De verwerende partij van haar kant betwist het gebrek aan objectief bewijs niet, maar argumenteert dat met het besturen van een dienstvoertuig “onder invloed van alcohol” louter en alleen gerefereerd wil zijn aan het feit dat verzoeker voorafgaandelijk alcohol gedronken heeft. Benadrukt wordt dat hem niet wordt verweten dronken of geïntoxiceerd te zijn geweest, noch fouten te hebben gemaakt tijdens de rit met het dienstvoertuig.

Dit verweer doet het in aanmerking nemen van het derde tuchtfeit niet minder problematisch zijn. Zéker in die aangepaste versie van de verwerende partij, immers, is het tuchtvergriep van het rijden na het gebruik van alcohol – het weze herhaald: zonder geïntoxiceerd te zijn, of dronken, of fouten te hebben gemaakt – zo nauw verbonden met het tuchtvergriep van het gebruiken van alcohol tijdens de diensturen, dat het de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat om én het ene én het andere als twee onderscheiden tuchtfeiten te beschouwen die elk, los van mekaar, “bijzonder ernstig” worden genoemd.

14. Wijl verzoeker als eerste en tweede tuchtvergriep het gebruik van alcohol en het niet correct invullen van de prestatiestaat aangerekend krijgt, wordt hem als vierde tekortkoming ook het feit ten laste gelegd dat hij ter zake, tegenover een jongere collega, zijn gezag als brandweerman met een grotere anciënniteit heeft gebruikt. Het gaat er om dat hij, in plaats van de jongere collega bij de feiten van alcoholgebruik en onjuist invullen van de prestatiestaat te betrekken, meer verantwoordelijkheid aan de dag had moeten leggen.

Naar blijkt, heeft het vierde tuchtvergriep dezelfde materiële grondslag als het eerste en het tweede tuchtvergriep, maar wordt er bij het zogenaamde vierde tuchtvergriep ingezoomd op de relatie tussen verzoeker en zijn collega onderling, zijnde de verhouding van een brandweerman met een grotere anciënniteit ten opzichte van een jongere collega.

De verwerende partij vergist zich wanneer zij meent dat de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt “op het vlak van het vaststellen en het kwalificeren van de feiten in het kader van een tuchtdossier” haar toelaat op eenzelfde tuchtfeit meerdere kwalificaties te kleven om dan op goede grond te mogen concluderen dat er ook sprake is van meerdere tuchtfeiten. Zij maakt geen rechtmatig gebruik van haar beoordelingsbevoegdheid door het vierde feit als een afzonderlijke en bijzonder ernstige tekortkoming op te vatten en te bestraffen.

De omstandigheid dat de verwerende partij het door het vierde tuchtfeit geviseerde gedrag beweerdelijk in elk geval als een verzwarende

omstandigheid bij het eerste en het tweede tuchtfact mag beschouwen, doet niet ter zake nu zij hoe dan ook, in de tuchtfact van 18 januari 2016, de houding van verzoeker ten opzichte van S. T. niet als zodanig, maar integendeel als één van vijf afzonderlijk te bestraffen, bijzonder ernstige disciplinaire vergrijpen, heeft aanzien.

15. Het vijfde tuchtfact dat tegen verzoeker werd aangenomen, is het verzuim om gevolg te geven aan de vraag van kapitein D. O., tijdens het telefoongesprek van 23 september 2015, om de volgende dag langs te komen om uitleg te geven. Over die vraag rapporteerde de kapitein in zijn verslag van 5 november 2015: “Rouin werd gevraagd om langs te komen om uitleg te geven op de volgende dag. Hij is echter niet gekomen.”

Tijdens de hoorzitting verklaarde verzoeker dat hij deze telefonische vraag helemaal niet begrepen heeft als een bevel om zich ’s anderendaags op 24 september 2015 aan te bieden in de kazerne “temeer daar hij die dag diende te werken als vrachtwagenchauffeur”.

Dit verweer wordt in de beslissing van 18 januari 2016 verworpen om de volgende redenen:

“De Zoneraad volgt Bwm. Thierry Rouin niet in zijn verdediging dat hij de vraag van Kpt. [D. O.] had misbegrepen. Uit de verklaring van Kpt. [D. O.] volgt dat de vraag voldoende duidelijk was. De Zoneraad meent ook dat er geen misverstand kan bestaan over een vraag die de hiërarchisch hoogste persoon van de post stelt aan een brandweerman wanneer hij deze brandweerman rond 22u30 bij hem thuis telefoneert om hem aan te spreken over de kennelijke fouten die zijn interventiestaat bevat. In dergelijke situatie weet elke normaal zorgvuldige brandweerman dat er een ernstig probleem is en dat hij op dergelijk verzoek moet ingaan. De Zoneraad wijst ook op de verklaring van Kpt. [D. O.] waarin deze verklaart dat hij de dag nadien van Bwm. [S. T.] vernam dat deze al was gecontacteerd door Bwm. Thierry Rouin om samen op gesprek te gaan. Dit toont aan dat Bwm. Thierry Rouin zeer goed beseftte dat hij bij de hiërarchisch overste toelichting moest verschaffen.”

Ten onrechte meent de verwerende partij hiermee voldoende te hebben gemotiveerd dat er geen reden is om aan te nemen dat de kapitein zijn vraag niet als een bevel “formuleerde”. Wat in de motivering van de beslissing

werkelijk wordt gezegd, is dat verzoeker de vraag als een bevel moest hebben begrepen gelet op de concrete omstandigheden van de zaak: omdat de vraag meer bepaald werd gesteld door de hiërarchisch hoogste persoon van de post die verzoeker thuis rond 22.30 u had opgebeld om hem aan te spreken over de fouten in zijn interventiestaat.

Van een “uitgesproken” order blijkt geen sprake. Indien het effectief de bedoeling van D. O. was om verzoeker te gebieden ’s anderendaags langs te komen, dan moest hij dat op een voldoende klare en ondubbelzinnige manier hebben meegedeeld en mocht hij het niet aan het goede begrip van verzoeker hebben overgelaten om zijn vraag te interpreteren als een bevel dat die laatste, niettegenstaande hij diende te werken als vrachtwagenchauffeur, dwingend moest naleven, op straffe van zich schuldig te maken aan een disciplinaire tekortkoming.

16. Samenvattend blijkt dat de verwerende partij het voorval van 23 september 2015 op zo’n wijze heeft benaderd en gedissecteed dat zij niet geacht kan worden regelmatig tot haar voorstelling en appreciatie van de feiten te zijn gekomen, inzonderheid met betrekking tot de ampleur van de aan verzoeker aangerekende disciplinaire tekortkomingen. Zoals het onderzoek met betrekking tot het derde, vierde en vijfde tuchtfeit uitwijst, berusten het “inzicht” van de verwerende partij dat verzoeker het vertrouwen op onherstelbare wijze heeft geschonden en de beslissing dat een einde moet worden gesteld aan zijn dienstverband, niet op een deugdelijke grond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de zoneraad van de hulpverleningszone Zuid-West Limburg van 18 januari 2016 om Thierry Rouin de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.**

**2. De Raad van State neemt akte van de afstand van het beroep wat de andere bestreden beslissing betreft.**

**3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op het rolrecht van 400 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van, als gevraagd, 700 euro ten voordele van verzoeker.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig april 2017, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| Johan Lust,       | kamervoorzitter, |
| Jan Clement,      | staatsraad,      |
| Stephan De Taeye, | staatsraad,      |
| bijgestaan door   |                  |
| Frank Bontinck,   | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Frank Bontinck**

**Johan Lust**